

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φερόμενον κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φερόμενον ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ δρ. 8,—

Ετησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκασίου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 16

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἀπριλίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 19

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμάς, φυλακισμένος ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Πρώτου Ὑπάτου συνομοσίαν, γράφει ἀπὸ τὴν φυλακὴν πρὸς τὴν προστάτριά του, τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν, καὶ τῇ ἐκθέτει πῶς ἀκριβῶς συνέβη ἡ ἱστορία. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν μαρτυροῦσα ἡ κυρία Σάν-Ζέν, ὅτι ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ δὲν εἶνε ἐνοχος, σπεύδει μετὰ τοῦ συζύγου της, τοῦ στρατηγοῦ Λεφέμπρ, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμικοῦ καὶ παρακαλεῖ τὸν Βοναπάρτη νὰ ποφυλακίσῃ τὸν ἀδίκως κρατούμενον. Ὁ Βοναπάρτης δυσκολεύεται νὰ πείσῃ περὶ τῆς ἀδιαιρέτου τοῦ μικροῦ Κορμά, ἀλλ' ἡ κυρία Σάν-Ζέν τῷ δίδει νὰ αναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν ἔλαβε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Ὁ Βοναπάρτης ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν τῷ ἔτεινεν ἡ στρατηγίνα, τὴν ἀνέγνωσε μὲ προσοχὴν, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτῶν μερικὰς λέξεις ὑποναγνώστους καὶ ἐκτύπησε τὸ κουδούνι.

— Μποριέν, εἶπε πρὸς τὸν γραμματέα του, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε νὰ εἰσελθῇ νὰ ὑπάγουν ἀμέσως νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν Κονσιερζερὶ τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ Κορμά, ἐνεχόμενον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαιν-Νικαίν, καὶ νὰ τοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ.

— Πολὺ καλὰ, πολῖτα Ὑπάτε.

Μετὰ τοῦτο ὁ Βοναπάρτης, στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν, τῇ εἶπεν:

— Εἶσθε εὐχαριστημένη, κυρία; Θάνακρινώ μόνος μου τὸν προστατευόμενόν σας. Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω, καθὼς καὶ εἰς τὸν Λεφέμπρ, ἕνα φλυζάνι καφέ.

— Εὐχαρίστω, πολῖτα Ὑπάτε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σάν-Ζέν.

Καὶ ἐνῶ ὁ Βοναπάρτης ἐκέκωνε μόνος του τὸ εὐώδες ποτόν, πάντοτε ἐτοιμὸν εἰς ἕνα μεγάλο μπρίκι, ἡ στρατηγίνα εἶπε σιγὰ πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Τὰ εἶδες τα; Ἐγὼ ξέρω τί λέγω καὶ τί κάνω! Νὰ πῶς μὲ ἄκουσε ὁ Κοντοδεκανέας!

Κατόπιν ἡ συνομιλία, περὶ τῶν ἀγνίζοντων κυθίσκων, προσέλαβεν οἰκειότερον χαρακτήρα καὶ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὁ μικρὸς Κορμάς, παρήλθε χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν.

Ὁ Λεφέμπρ ὠμίλησεν ὀλίγον, διότι, μὲ ὅλην τὴν φιλίαν, τὴν ὅποιαν τῷ ἔδειχνε πάντοτε ὁ Ναπολιών, ἐμπρός του ἦτο κάπως συνεσταλμένος. Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ὅμως δὲν εἶχεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Μὲ ὅλην τῆς τὴν ἄνεσιν καὶ μὲ ὅλην τῆς τὴν ἀφέλειαν ὠμίλησε πρὸς τὸν νικητὴν τοῦ Μαρέγκου, μὴ παραλείψασα μάλιστα νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἦτο καντινιέρα.

— Μπα, μπα; ἠρώτησεν ὁ Βοναπάρτης μ' ἐνδιαφέρον, ὁσφραϊνόμενος τὸν καφέ του: πῆγατε καὶ εἰς τὸν πόλεμον, κυρία;

— Διγάκι! Ἐκαμα ἐστὶ Βερντέν, ἐστὶ Ζερμιάπ, ἐστὶ Ἀλτενκίρχεν καὶ ἔχω μίαν «μυσίαν» εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν.

— Πῶς; σᾶς ἀνέφεραν εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν; ἔκαμεν ἐκπληκτός ὁ Ὑπάτος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν στρατηγόν:

— Δὲν μοῦ διηγῆθητε ποτὲ αὐτὸ τὸ περιστατικόν, Λεφέμπρ.

— Δὲν ἄξιζε τὸν κόπον, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν. Σάν τὴ πληγὴ μου...

— Πληγωθήκατε, ἀλήθεια, εἰς τὸν πόλεμον;

— Μάλιστα. Ἐδῶ—πάνω, ἐστὶ μπράτσο.

Διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐνδοξὸν οὐλὴν, ἡ ἀγαθὴ κυρία ἠτοιμάσθη νὰ σηκώσῃ τὸ μανίκι τῆς ὅσον ὑψηλὰ ἐχρειάζετο ἄλλ' εἰς νεῦμα τοῦ Λεφέμπρ ἀπεγνωσμένον, ἐκρατήθη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποιος ἐκτύπησε μὲ συστολὴν τὴν θύραν τοῦ γραφείου.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Βοναπάρτης.

Εἰσελθὼν ἕνας ὑπασπιστής, ὁ ἐποῖτος τοῦ ὠμίλησε σιγὰ ὁ Βοναπάρτης ἔκαμε νεῦμα, καὶ δύο στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο παρὰ τὴν θύραν, παρεμέρισαν διὰ νὰ περάσῃ ὁ Λουδοβίκος.

Ἐκπληκτός, σατυρισμένος ὁ μικρὸς εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Πρώτου Ὑπάτου. Εἶδεν ὅμως τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν, ἡ ὅποια τοῦ ἐχαμογελοῦσε, καὶ ἡ παρουσία τῆς προστατρίδας τοῦ τὸν ἐνεθάρρυνεν.

Ὁ Βοναπάρτης, ἀποτόμως κατὰ τὴν

συνήθειάν του, ἤρχισεν ἀμέσως τὴν ἀνάχρυσιν.

— Τί ἔκαμνες, παῖ τοῦ στρατοῦ, τὴν ἐσπέραν τῆς 24 εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν-Νικαίν;

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως ἀλλ' ἡ κυρία Σάν-Ζέν τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Μὴν τὰ χάνεις, μικρέ, τῷ εἶπεν ὁ Πρώτος Ὑπάτος εἰς καλὸς καὶ δικαίος πῆς τοῦ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ παιδίον τότε τὸ ἀπεφάσισε. Διηγῆθη ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τρομερᾶς ἐκείνης ἐσπέρας: τὰς μυκταίας του

προσπαθείας διά να ιδῇ τὸν Βοναπάρτην, τὴν κατὰ τὴν τοῦ φεγγίτου, τὴν πάλιν τοῦ μετὰ τὸν δολοφόνου καὶ τέλος τὴν ἐκρηξῆν, ἡ ὅποια τὸν ἐξήπλωσεν ἀναισθητόν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς διηγήσεως, ὁ Πρωτὸς Ὑπατος ἐπεριπατοῦσε κατὰ μὴ-κος καὶ κατὰ πλάτος τοῦ δωματίου, μετὰ τὴν χεῖρα εἰς τὴν ῥάχιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταματοῦσε διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὰς ἀναφορὰς τῆς ἀστυνομίας, ἀνοικτὰς ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ ἐφαίνετο θυμωμένος.

— Φθάνει! εἶπεν ἔξαφνα.

Καὶ καλέσας πάλιν τὸν Μπουριέν, τὸν ἠρώτησε :

— Ποῖος ἦτο λογίας τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ παλάτι τὴν ἐσπέραν τῆς 24ης, εἰς τὰς ὁκτώ;

— Ὁ λογίας Μπαρμπώ, πολῖτα Ὑπατε.

— Καλὰ. Νὰ ἐρωτηθῇ ὁ λογίας Μπαρμπώ καὶ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ γεγονότος.

Ταῦτο λέγων ὁ Βοναπάρτης, ἔδωσε μίαν σημειώσιν εἰς τὸν γραμματέα του, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθεν.

Ἀγωνιώδης σιγὴ ἐδασίλευσεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐφ' ὅσον ἐπερίμεναν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ γραμματέως. Οὕτῃ αὐτὴ ἡ κυρία Σάν - Ζέν δὲν ὠμίλησε λέξιν. Ὁ Λουδοβίκος ἐστέκετο ἥρεμος καὶ ὠχρὸς ἐνώπιον τοῦ γραφείου. Ὁ δὲ Ναπολέων ἐξηκολούθησε νὰ βηματίζῃ ἀνήσυχος, ὡς λέων ἐντὸς κλωθοῦ, ψιθυρίζων κάθε τὸσον λέξεις ἀναταλήπτους.

Ἐπιτέλους ὁ Μπουριέν ἐπανῆλθε.

— Τὸ γεγονός εἶνε ἀληθές, ἀνῆγγειλεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ λογίας Μπαρμπώ ἐνθυμεῖται, ὅτι ἕνας παῖς τοῦ στρατοῦ παρουσιάσθη εἰς τὴν εἴσοδον τὴν ἐσπέραν τῆς 24ης, καὶ ὅτι τὸν ἐπέταξεν ἔξω.

— Διατί δὲν ἀναφέρεται διόλου αὐτὸ τὸ περιστατικὸν εἰς τὰς ἀναφορὰς τῆς ἀστυνομίας; ἀνέκραξεν ὁ Πρωτὸς Ὑπατος. Καὶ ὅμως εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ πο-δεῖξῃ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Κατόπιν, σταθεῖς πρὸ τοῦ Λουδοβί-κου, μετὰ ὀλίγους διόλου διάφορον ὕψος, τὸν ἠρώτησε :

— Διατί, μικρέ, διεκινδύνευσας τὴν ζωὴν σου δι' ἐμέ;

— Δὲν ξέρω! ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Δὲν μοῦ εἶπες τὴν ἄλλην φορὰν ὅτι εἶσαι ἐχθρὸς μου;

— Μάλιστα, πολῖτα Ὑπατε.

— Τότε λοιπὸν;

Ὁ Λουδοβίκος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἠτένισε τὸν Ὑπατον καὶ ἀπεκρίθη :

— Δὲν εἶμαι πειά!

Ὁ Βοναπάρτης ἐμειδίασε, τὸ πρό-σωπόν του ἔλαμψε καί, στραφεὶς πρὸς τὴν στρατηγὴν Λαφέμπερ :

— Εἴχατε δικήν, κυρία! εἶπε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἀθώος, ὅτι μάλιστα τοῦ χρεωστῶ ἐγγνωμοσύνην διὰ τὴν πρὸς ἐμέ ἀφοσίωσιν του. Ἀλλὰ πρὶν τοῦ τὴν ἀποδεῖξω, θὰ τοῦ κάμω ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουδοβίκον, τὸν ἠρώτησε :

— Στρατιώτα, ἂν ὅσα μοῦ διηγήθῃς εἶνε ἀληθινὰ, γινώσκεις τοὺς ἐνόχους;

— Ὁχι, πολῖτα Ὑπατε.

— Πῶς ἐμαθες λοιπὸν ὅλας τὰς λε-πομερείας τῆς ἀποείρας;

Ἐδῶ διὰ τὸν Λουδοβίκον ἦτο ὁ κόμ-πος καὶ ἡ ἀμηχανία! Φοβούμενος μή-πως ἡ ἀπάντησις του ἦτο ἐλεεινὴ ἐκθέσει τὴν μητέρα του, εἰσωποῦσε.

— Μίλησε λοιπὸν, ἀνόητε! ἀνέκρα-ξεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν, θυμωμένη διὰ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε ἡ ἀνάκρι-σις, τὸσον εὐνοϊκὴ ἕως τώρα διὰ τὸν προστατευόμενον τῆς.

Ὁ Λουδοβίκος ἐστέφη ἀκόμη ὀλί-γον καὶ ἐπιτέλους εἶπε μετὰ ἀπόφασιν :

— Πολῖτα Ὑπατε, δὲν εἰμπορῶ νὰ-ποικισθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ μοῦ κά-μνατε! ἀλλὰ σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὡς στρατιώτης, ὅτι ἂν με ἀφίστατε ἐλευθε-ρον, ἀναλαμβάνω νὰ σὰς παραδώσω τοὺς ἐνόχους ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

— Πολὺ καλὰ, ἔστω! ἀπεκρίθη ὁ Βοναπάρτης μειδιῶν. Δὲν θὰ ἦτο ἀσχη-μον νὰ παίξω μιὰ φάρσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ζῆλον, τὸν Φουσέ... Μικρέ, εἶσαι ἐλευ-θερος, ἀλλὰ ἔχω τὸ λόγο σου!

— Τὸν ἔχετε, πολῖτα Ὑπατε! ἀπε-κρίθη ὁ Λουδοβίκος Κορμαῖ.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ παῖς τοῦ στρα-τοῦ, ἐλευθερὸς καὶ εὐτυχής, ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ μετὰ τοῦ Λαφέμπερ καὶ τῆς κυρίας Σάν-Ζέν, ἡ ὁ-ποία ἀκτινοβολοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ ἀνῆρχετο εἰς τὸ ἀμάξι τῆς, ἀνῆσυχος κάπως διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὁ προ-στατευόμενός τῆς, ἡ ἀγαθὴ στρατηγίνα τὸν ἠρώτησεν :

— Ὡς ἐδῶ πᾶμε καλὰ. Μὰ δὲν μοῦ λές, μικρέ, θὰ μὴ πορέσῃς τώρα νὰ παρα-δώσῃς αὐτοὺς τοὺς κακούργους εἰς Βο-ναπάρτην;

— Ἦσυχάστε, πολῖτις, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· σὲ τρεῖς ἡμέρας θὰ τοὺς ἔχῃ!

— Μὰ εἶσαι βέβαιος;

— Ἀφοῦ ἔδωσα τὸν λόγον τῆς στρα-τιωτικῆς μου τιμῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Τρεῖς ἡμέρας! Ὁ Λουδοβίκος εἶχε τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ρη-τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὸν Βοναπάρτην. Ἦσαν ὀλίγαι· ἀλλὰ καθὼς θὰ ἴδωμεν, ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ εἶχεν ἤδη τὸ σχέδιόν του, τὸ ὁποῖον

συνέλαβεν, ἐμελέτησε καὶ ὠρίμασε κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τῆς φυλακῆς.

Κατ' ἀρχὰς ἐπῆγεν εἰς τὸν Δεσπρῶ καὶ τὴν Λευκοθέαν, διὰ νὰ τὸν ἱδοῦν ἐλευθερὸν καὶ νὰ ἡσυχάσουν. Ὁ χορο-διδάσκαλος καὶ ἡ χορεύτρια τὸν ὑπεδέχ-θησαν μετὰ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν ποῦ φαντάζεσθε. Ἀλλ' αἱ ὥραι τοῦ Λου-δοβίκου ἦσαν μετρημέναι καὶ πολὺ γρή-γορα ἤρρισε τοὺς φίλους του.

— Ναί μὲν εἶμαι ἐλευθερὸς, τοῖς εἶ-πεν, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον, ποῦ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς φανερώσω πρὸς τὸ παρὸν.

— Μπα, μπα; ἔκαμεν ἡ Λευκοθέα πειραχθεῖσα· ἔχεις τώρα μυστικά καὶ ἀπὸ μᾶς;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος ἀδι-στάκτως, διότι τὸ μυστικὸν αὐτὸ δὲν ἀ-νήκει μόνον εἰς ἐμέ. Ὡς εἶνε ὅμως· σὲ τρεῖς ἡμέρας θὰ τὰ μάθετε ὅλα! Ἀντί!

Καὶ ἔφυγεν, ἀρίων τὴν φίλην του εἰς μεγάλην περιέργειαν καὶ τὸν Δε-σπρῶ εἰς ἔκστασιν.

Ἦτο περίπου ἡ πέμπτη ὥρα τοῦ ἀπο-γεύματος, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ταβέρ-ναν τῆς γῆρας Κορμαῖ. Ὀλίγον ἐλείψεν νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἡ διευθύντρια, ὅταν εἶδε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔρρημον ἐκείνην τὴν ὥραν πελατῶν.

— Ἀχ, καλὴ μου μαμμά! ἀνέκρα-ξεν ὁ νέος Ὀλιβιὸν τὴν μητέρα του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Φοβήθηκα πῶς δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα ποτέ!

— Κ' ἐγώ, παιδάκι μου, κ' ἐγώ! Μὰ νὰ τώρα, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶσαι δῶ!...

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις, ἡ γῆρας ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ ἀγωνιωδῶς :

— Μὰ τί συνέβη λοιπὸν;... Πέ μου γρήγορα... γιατί σὲ εἶχαν φυλακίσῃ;... Δὲν πιστεύω νὰ ἔκανες κανένα κακὸ...

Δυὸ φορὲς ἤλθα στὴ φυλακὴ σου καὶ ἐπρο-σάθονα νὰ σὲ ἰδῶ... ἄλλα φυσικά, οἱ ἄνθρωποι τοῦ καταραμένου Βοναπάρτη μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσαι «εἰς αὐστηρὰν ἀπομόνωσιν»... Ἀχ, συλλογίσθηκα, ὁ κακούργος θὰ νὰ μοῦ τὸν σκοτώσῃ καὶ τοῦτον σὺν τὸν πατέρα σου!

Ὁ Λουδοβίκος ἀπεσπάρθη σιγὰ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητέρας του.

— Μαμμά, τῆς εἶπε δὲν πρόπει πειὰ νὰ μιλήσῃς εἰς τὸν Βοναπάρτην. Ὁ Πρωτὸς Ὑπατος εἶνε καλὸς, σὲ βεβαιῶ.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακωβίνου ἐξέσπασε :

— Καλέ, τ' εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ λές;

Ἐγείνετε λοιπὸν καὶ σὺ σὺν ἐκείνους ποῦ πέφτουν μπρούμυτα καὶ προσκυνοῦν αὐτὸ τὸ στρατηγόν, ποῦ θέλει νὰ μᾶς φέρῃ πίσω τὴ βασιλείαν;

Ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐκίνησε τὴν κε-φαλὴν.

— Μητέρα, εἶπε μετὰ σοβαρότητα ἀ-νωτέραν τῆς ἡλικίας του· μιλεῖς ἀκόμη ὅπως μιλοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας· ἀλλ' ἀπὸ τότε τὰ πράγματα ἄλλαξαν,

σὲ βεβαιῶ. Ὁ Βοναπάρτης δὲν εἶνε ὅ-πως τὸν νομίζεις. Ἐκαμα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ τὸν μισήσω, κατὰ τὴν παραγγε-λία σου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσα.

— Ἀλλοίμονο! ὑπέλαβεν ἡ γῆρας Κορμαῖ· σ' ἐμάγαψε καὶ σένα καθὼς τοὺς ἄλλους. Τὸ ἤξευρα ἐγώ, μὰ ποῦ ἔγεινες στρατιωτικὸς, πῶς δὲν θὰ ἔμενες καλὸς πατριώτης!

— Ἰσα-ἴσα ἐπειδὴ εἶμαι καλὸς πα-τριώτης, μητέρα, δὲν μπορῶ νὰ μισήσω τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἔκαμε τὴν πατρίδα μας μεγάλην καὶ ἐνδοξόν.

Ἡ γῆρας Κορμαῖ ἄλλαξεν ὁμιλίαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Διὰ νὰ μὴ βραδύνη ἡ δημοσίευσίς τοῦ κατωτέρου ἄρθρου, τὸ ὁποῖον διαπρεπὲς μας συνεργάτης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἔστειλε διὰ τὴν Διάπλαιν, ὁ κ. Φαίδων πα-ραχωρεῖ σήμερον τὴν θέσιν τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἑπιστολῆς. Φρονεῖ δὲ ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήτῃ μετὰ πολὺ με-γαλειότεραν ὠφέλειαν διὰ τοὺς νεαροὺς μὲς ἀναγνώστας, ὅτι μόνον ὡς ἀπολύτως ὠραίον καὶ σοφόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ὡς ἐπὶκαιρον. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τοῦ Πάσχα, τῆς Ἀγάπης, οἱ νεαροὶ μὲς ἀναγνώσταις ἂς μάθουν μετὰ τὸν τρόπον ὁρεῖλλον νάγαπουν τὴν Πατρίδα.— Σ. τ. Δ.]

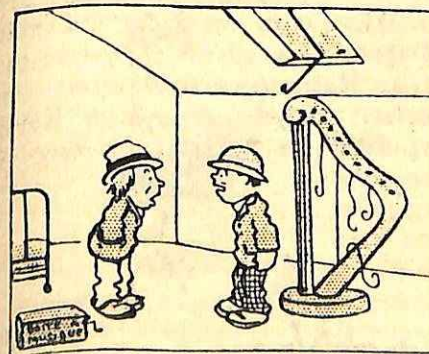
Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ

1.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος βρίσκεται πολὺ μακρὰ ἀπὸ τοὺς λόγους, τὰ ζήτω, τὲς σημαῖες, τὲς μουσικὰς, τὰ κανόνια.

2.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος δὲν εἶνε ἡ συγκίνησις τῆς στιγ-μῆς ποῦ σβύνει σὺν τῇ σπείθᾳ, εἶνε ἐνὰ βαθὺ ποτάμι, ποῦ κυλάει βουβό.

3.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος εἶνε—σὺν ἁλλοῖς ἀγάπῃ—ἐργα, οὐσία. Σκοπὸς τῆς εἶνε νὰ κάμῃ τὴν πατρίδα σου μεγάλην.

Η ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΗ ΑΡΠΑ

Ὁ, δυστυχία! Ὁλες σχεδὸν ἡ χορδὴ τῆς ἀρπας τοῦ πλανοδίου μουσικοῦ ἔσπασαν, καὶ ὁ πτωχὸς δὲν ἔχει λεπτὰ διὰ νὰ τὰς ἀντικατα-στήσῃ. Τί νὰ κάμῃ; Πῶς θὰ μαζεύουν πεντά-ρες μετὰ τὸ σύντροφόν του γιὰ νὰ ζοῦν;..

4.— Τὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδος δὲν τὸ κάνουν οὔτε οἱ πολλοὶ τόποι, οὔτε τὰ πολλὰ ἐκαστομύρια τῶν ἀνθρώπων τῆς. Τὸ κάνουν ἡ μόρφωσις, ἡ ἐργατικότης, ἡ εὐτυχία καὶ τὸ μεγαλεῖο τῶν ἀνθρώπων τῆς.

5.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος ὅχι μόνον δὲν γεννᾷ μίσος γιὰ τὲς ἄλλες πατρίδας, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ σέβεται καὶ τὸν ξένον πατριωτισμό. Καμμία πα-τρίδα δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀνώτερη ἀπὸ τὲς ἄλλες. Γιὰ σένα εἶνε ἀνώ-τερη ἡ δική σου, γιὰ τὸν ξένον ἡ δι-κή του. Ὅπως γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν πατρίδα σου· ποτὲ μὴν ἐπι-δοκίμαζες ν' ἀδικῇ τὲς ἄλλες πατρίδες.

6.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος—δηλαδὴ ἐνὸς μικροῦ μέ-ρους τῆς ἀνθρωπότητος—ὀποχωρεῖ ὅ-που ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν μετὰ τὴν ἀλη-θινὴ ἀγάπῃ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ ἐκτιμᾷς ἡ καὶ ν' ἀγαπᾷς ξένους, ἔτσι δὲν σ' ἐμποδίζει—σὲ συμβουλεύει μάλιστα νὰ πολυμῇ καὶ νὰ μισῇς πολλοὺς ἀν-θρώπους τῆς πατρίδος σου, ἂν εἶνε κακοί. Καὶ τὴν πατρίδα σου νὰ τὴν φαντάζεσαι πῶς τὴν ἀποτελοῦν πολὺ περισσότεροι οἱ πολλοί, οἱ πτωχοί, ὁ λαὸς, ὅσοι ἐργάζονται καὶ ὑποφέρουν πολὺ καὶ ἀπολαύουν λίγῳ ἢ διόλου, παρὰ οἱ ὀλίγοι, ἐκείνοι ποῦ ἀπολαύουν χωρὶς νὰ ἐρ-γάζονται.

7.— Πολὺ μεγαλήτερη ἀγά-πη γιὰ τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸ νὰ σκο-τωθῇς γι' αὐτή, εἶνε νὰ ζήσῃς γι' αὐτή· ν' ἀφιερώσῃς ὅσο με-γαλήτερο μέρος τῆς ζωῆς σου μπορεῖς (ὅλο εἶνε ἀδύνατον!) γι' αὐτή.

8.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τοῦ ἑαυτοῦ σου· τὴν ἀγάπῃ ποῦ σὲ καν-τρίζει νὰ γίνεσαι ὁ λοεὶν καλότερος καὶ ἀνώτερος, ν' ἀνεβαίνῃς ὁ λοεὶν ἀ περὶσσότερο στὸ ἡγλὸ καὶ ἀπότομο βου-νὸ τοῦ μεγαλείου.

9.— Τὸ φύτευμα δένδρων ὠ-φελεῖ τὴν πατρίδα σου καὶ σένα· τὸ ξερρίζωμα ὁμως τῆς ἀμαθείας, τῆς κουταμάρας, τῶν σκου-ριασμένων ἰδεῶν, ἀκόμα περισσό-τερο ὠφελεῖ τὴν πατρίδα σου· σένα μπορεῖ συνήθως νὰ σὲ βλάψῃ. Ὅσο πόλεμος ὁμως καὶ ἐν σοὶ κάμουν, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος εἶνε νὰ ξερρίζωνῃς, ὁ που χρειάζε-ται.

10.— Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πα-τρίδος εἶνε ἐνὰ ἀπὸ τὰ πιὸ εὐγε-νικά αἰσθημὰτα τῆς καρδίας, γι' αὐ-τὸ ἴσως καὶ σπάνιο· ἡ ψεύ-τικη ἀγάπη τῆς πατρίδος ἐν' ἀπὸ τὰ πιὸ πρόστυχα· γι' αὐτὸ ἴσως καὶ πολὺ συχνό.

ΦΩΤΗΣ ΒΟΡΕΙΝΟΣ

ΠΟΣΟ ΑΓΑΠΩ

Πόσο ἀγαπᾷ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα, Στολίδι τοῦ πασάχαρου Ἀπριλιοῦ, Ποῦ παιγνιδίζουν μετὰ τὴν ἄρρη ἀκίνητα, Κ' εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ ἀνάλαφρου πουλιοῦ.

Πόσο ἀγαπᾷ τὴν ἄλικη ἀνεμώνα Τῶν χωραφίων κενεῖδι χαρῶπό, Τῶν θυμάρων τὰ λουλούδια, ποῦ ἀνθῶνα Δέξ, δείχνουν τὸ βουνό, πόσο ἀγαπᾷ.

Μὰ πιότερο τὸ μενεξέ λατρεῖω, Ποῦ ἀνθίζει λουλουδάκι ταπεινὸ, Καὶ μέσ' στὸν κήπον τῆς ζωῆς ζητεῖω Παιδάκι, σὺν ἐκείνῳ, νὰ γινῶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

λίγονται καὶ οἱ δύο, μετὰ τὸ ὁργανέτο μαζί, σ' ἐνὰ μεγάλο ἐπανωφόρι. Ὁ μουσικὸς κάμνει πῶς παίζει τὴν ἀρπαν. Τὸ ὁργανέτο κρυμμένο, γύνει τοὺς ἤχους του. Ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι εἶνε θαῦμα. Καὶ ἡ πεντάρας πέφτουν βροχή...

154 τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦΣυνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Τὸ βουναλάκι ἐκοκκίνισε. Ἀπὸ ντροπὴ τοῦ, ὅχι. Ἀμέτρητες παπαρούνες ἐφύτρωσαν στὰ πλάγια τοῦ.

Μέσα βαθειὰ στὸ χῶμα, ἐμύρισαν τὴν ἀνοιξὴν καὶ βγήκαν νὰ τὴν χαιρετίσουν. Ἀλικο μεταξὺ τῆς φρεσνιά τοῦ ἀργοσαλεύει στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ, καὶ τὸ ἡλιοβασιλεῖα ἐγίνε κατακόκκινο σὰν νὰ ἐβάφθηκε στὸ αἷμα τοῦ.

Κάποιος ποῦ ἔφερε τὰ βήματά του ἴσα μ' ἐκεῖ, βάλθηκε νὰ τὲς ξεροζῶσει. Ἐβγήκε νὰ γιορτάσῃ τὴ χαρὰ τῆς Φύσεως καὶ δὲν ἤθελε ἄλλο καλλίτερο τρόπο ἀπὸ τὸ σταγγάλισμα. Χύθηκε στὲς δροσάτες παπαρούνες—ἴσα μὲ τὸ μῦθό κοριτσιού. Ἐκεῖνες ἐκοκκίνισαν περισσότερο καὶ ἀρχισαν νὰ ξεφυχοῦν ἀργὰ στὰ χέρια τοῦ. Δὲν ὑποφέρουν ὅμως. Ὁ πρῶτος θάνατος, ὁ χωρισμός ἀπὸ τὴν μητέρα γῆ ποῦ τὲς ἔδραψε, ἦταν τόσο μεγάλος ποῦ τὲς ἔκαμε νὰ μὴν αἰσθάνονται τίποτε πειά. Τί εἶνε τάχα ὁ θάνατος ἐπειτα ἀπὸ ἓνα ξεροζῶμα;

Τὰ ἔσπερινά ἐσήμαναν ἀπὸ μακριὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας. Ἦλθε καὶ τὰ σκέπασε ὅλα ὡς αἰωνιότης.

Τῆς Φράνκης τ' Ἀρχιολογολοῦνδο

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ Νώντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγύριζε στὸ σπίτι τοῦ ὀλίγον σκεπτικός. Ὅταν ἔφθασε κ' ἐκτύπησε τὴν πόρτα, ἀμέσως ἡ ὑπηρετρία Ἀννίω τοῦ ἀνοίξεν :

—Ἐλεγα πῶς θὰ τῆς ἔτρωγες πάλι ἀπὸψε ἔτσι π' ἀργήσες, τοῦ εἶπε· τὸ καλὸ ποῦ δὲν ἦλθε ἀκόμα ὁ πατέρας σου.

—Μὰ ξεύρεις, ἦμουνα στὸ Πανεπιστήμιον, εἶχαμε διαδηλώσει... Φόλα, κάτω οἱ Μαλλιαροί!—ἤρχισεν νὰ φωνάζῃ ὁ Νώντας, βέβαιος πλέον ὅτι ὁ πατέρας του δὲν ἦτο ἐκεῖ· τᾶμαθες πιά Ἀννίω, ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ γίνω καθαρευουσιάνος.

—Μακάρι, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

—Νὰ τὸ πιστεύσης... δὲν μοῦ λὲς Ἀννίω, ἐσὺ τί εἶσαι μαλλιάρη ἢ καθαρευουσιάνος;

—Ἐγὼ, βλέπεις, εἰμαι κ' ἀπ' τὰ δύο.

—Ξέρω, ξέρω, ξέρω : στήν ποιήσιν εἶσαι μαλλιάρη καὶ στὸν πεζὸ λόγῳ εἶσαι καθαρο...

—Αὐτοὺς τοὺς πεζοὺς καὶ καθαροὺς ἐγὼ δὲν τοὺς καταλαβαίνω... εἰμαι μαλλιάρη, νὰ ἡ δυὸ παγεῖς πλεξίδες μου, καὶ πάντα καθαρή, βλέπεις τὰ ροῦχά μου καὶ λάμπουν...

Ὁ Νώντας ξεκαρδίσθηκε στὰ γέλια : —Χά, χά, χά... κουτή! ἐγὼ σοῦ λέγω γιὰ τὴ γλῶσσα!

—Ἐξυπνε, κ' ἡ γλῶσσά μου εἶνε καθαρή καὶ ξάστερη, καὶ μαλλιάρη γιὰ νὰ σοῦ λέγω νὰ γίνης καλὸ παιδί καὶ νάσαι καθαρός, — ἡ Ἀννίω ἐθύμωσε καὶ δὲν ἐκρατεῖτο πλέον—ἀν δὲν θὲς νάσαι μαλλιάρης, νὰ πᾶς πρῶτα αὔριο νὰ κόψῃς τὰ μαλλιά σου ποῦ ἔγινες σὰν παπᾶς, καὶ γιὰ νάσαι καθαρός, νὰ νίβεις τα-

κτικά καὶ νὰ προσέχῃς τὰ ροῦχά σου... ὅχι σὰν τις ἄλλες ποῦ μοῦλθες γεμάτος αὐγά περιχυμένος...

Ἡ πόρτα ξανακτύπησε.

—Ὁ πατέρας! εἶπεν ὁ Νώντας· κ' ἔτρεξε νὰ ἐρῇ τὴν σάκκα του.

Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων

Η ΧΑΜΕΝΗ ΒΕΛΟΝΗ

Μιάς γυναίκας εἶχε πῖση

Στὸ πιγνάδι ἡ βελόνη

Κι' ἔτσι ἔμενε στή μέση

Τὸ σακκάκι ποῦ μαλώνει.

Τότ' ἐσκέφθη πῶς νὰ βρῇ

Πρέπει κάποιο νέο τρόπο

Ἡ βελόνη γιὰ νὰ βρῇ

Ἀπὸ τὸν ὕψος τὸν τόπο.

Μέσ' στὲς σκέψεις βυθισμένη

«Ἐρρηκα» φωνάζει τώρα

«Μιά ιδέα ἐμπνευσμένη

Μοῦ κατέθηκε στήν ἀρα!

Ὅταν χάσω τὸ ἀρνί

Τότε βάζω τὴν ἀρνάρα

Νὰ φωνάζῃ, κ' ἡ φωνή

Πῶς μοῦ τὸ φέρνει. Ἀρα; ...»

Εἶπε καὶ εὐθὺς τὸ χέρι

Στὸ πανέρι τῆς ἀπλώνει,

Κάνει σακκορῶρα ταῖρι

Μὲ μιά καπλαντοβελόνη

Καὶ τὰς δύο δὲν' ἡ φίλη

Σὲ μακριὰ κλωστή λινὴ

Κι' ἀπ' τοῦ πιγναδιοῦ τὰ χεῖλη

Τὰς κρεμνᾷ κ' ἀναφωνεῖ :

«Ἀχ! βελόνη μου καλή,

Ἄφρισε τὰ πείσματά σου

Κι' ἔλα, τρέξε στή φωνή

Τῆς μαρμαῖς καὶ τοῦ μπαμπά σου».

(Κατὰ τὸν τουρκικὸν μῦθον)

Σκληρὰ Πραγματικότης

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐνα μικρὸ πτωχόπαιδο, καθὼς περνοῦσεν ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο, ἀκούμπησε λιγάκι σὲνα μικρὸ ἀρχοντοπούλο.

—Ἀπρόσκετε! δὲν ἔχεις λίγη εὐγένεια ἐπάνω σου! τοῦ φωνάζει· ἀγκαλά, καὶ μὲνέ μου, ποῦ θὰ τὴν μάθαινες; οἱ γονεῖς σου ποῖος ξέρει τί διακονιάρικες νὰ εἶνε!

Τὸ πτωχόπαιδο δὲν ἐμίλησε, ἀλλὰ ἐτράβηξε σκεπτικὸ τὸν δρόμο του. Ὀλίγα βήματα πίσω του, ἤρχετο ὁ μικρὸς εὐγενής. Πάρα κάτω, μία κηδεῖα ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν.

Μόλις ἐπλησίασε, τὸ πτωχόπαιδο ἐ-

στάθη καὶ ἔβγαλε μὲ σεβασμὸ τὸ παλῆτό του καπέλλο. Τὸ ἄλλο ὅμως, τὸ ἀρχοντοπούλο, πέρασεν ἀδιάφορο κ' ἐχάθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Οἱ διακονιάρικες γονεῖς μποροῦν νὰ ὑπερηφανεύονται, ὅτι ἔχουν ἓνα παιδί πολὺ πῖο εὐγενικώτερο ἀπὸ τὸ παιδί τῶν πλουσίων...

Τοῦ Κάμπου Τρελλολοῦλνδο

ΤΟ ΑΛΛΑ

Τῷ 1617 ὁ αὐτοκράτωρ Ματθίας καὶ ὁ ἀρχιδούξ Φερδινάνδος τῆς Αὐστρίας ἐπεσκέφθησαν τὸν ἐκλέκτορα Ἰωάννην Γεώργιον Α' εἰς Δρέσδην. Κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῶν, οὗτος τοῖς ἔδειξε μεταξὺ ἄλλων ἀξιοθεάτων τῆς πρωτεύουσας του, καὶ τὸ πλουσιώτατα ἐφοδιασμένον ὀπλοστάσιον. Ὅταν δὲ ἠρώτησεν τὸν αὐτοκράτορα, ἐάν τὸ ὀπλοστάσιον τῷ ἀρέσῃ, οὗτος ἀπεκρίθη :

«Τὸ ὀπλοστάσιον εἶνε ἐξάσιον, ἀλλά!...

«Ὁ ἐκλέκτωρ ἐνόησεν ὅτι ἡ διακο-

πείσα φράσις τοῦ αὐτοκράτορος ἐσήμαι-

νεν : «Εἶνε μὲν ἀρκετὰ ὅπλα καὶ ἄλλαι

προμήθειαι ἐδώ, ἀλλὰ τόσον πολὺ χοῦμα,

ὅσον χρειάζεται ἡ συντήρησις ἐνὸς ἀνα-

λόγου στρατοῦ, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ

Σαξωνία!» Ἐν τούτοις ὁ ἐκλέκτωρ ἐσιώ-

πησε πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὠδήγησε τὸν

αὐτοκράτορα περαιτέρω. Τέλος τὸν ἔφε-

ρε καὶ εἰς τὸ ἐκλεκτορικὸν θησαυροφυ-

λάκιον, ὅπου τῷ ἔδειξε πελώριον σωρὸν

ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ράβδων. Ἐνθὺ δὲ

ἐκεῖνος παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς

ἀπροσδοκίτους θησαυροὺς, ὁ ἐκλέκτωρ

τῷ εἶπε : «Μεγαλειότατε αὐτοκράτωρ, ἰ-

δοὺ τὸ ἄλλ!»

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Νέλικε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν ἐνὸς μαθητοῦ :

«Ὁ ἴππος εἶνε ζῶον, τὸ ὅποτον ἔχει τέσσα-

ρας πόδας, ἀπὸ ἓνα εἰς κάθε γωνίαν».

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Νίλικε

Εἰς μίαν κηδεῖαν.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, καίμενε Νίκο; Αὐ-

τὸς ὁ κακομοῖρος κοιμήθηκε χθὲς τὸ βράδυ

ζωντανός, κ' ἐξύπνησε... πεθαμένος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικεδόνος

Εἰς τὸ Σχολεῖον :

— Νίκο, γιατί ἔλειψες χθὲς ἀπὸ τὸ μάθημα;

— Μοῦ πονοῦσε τὸ αὐτί, δάσκαλε.

— Μὰ... τῷ ὄντι;

— Ὁμὶ τὸ δόντι, τὸ αὐτί σὰς ἐπα!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Λέξης.

Ὁ πάππος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Κώστα :

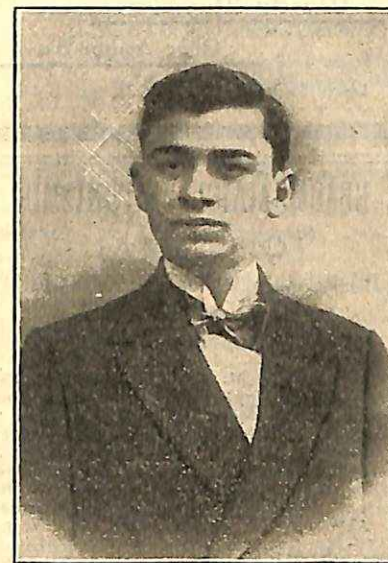
— Μοῦ λὲς ποῦ εἶνε ὁ θεός, νὰ σοῦ δώσω

ἓνα πορτοκάλι;

Καὶ ὁ μικρός ἐτόιμος :

— Μοῦ λὲς ποῦ δὲν εἶνε, νὰ σοῦ δώσω δύο;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοπατρίδος Ἰωνος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χ. Α. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἐν Κωνσταντινουπόλει)

Βραβεύθεις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Ἐθνικὴ Ψυχὴ

Εἰς τὸν 118ον Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.

[Ἰδε Διάπλασις 1910, σελ. 219.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου

τῇ 5 Ἀπριλίου 1911

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΘΩΣΤΗ! Στέλλω τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης εἰς ὅλα μου τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ τοῖς εὐχομαι νὰ ἐφορτῶσιν μὲ χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τὸ Ἅγιον Πάσχα,—χρόνια πολλά, ὑγιαίναν καὶ πρὸς δόξαν, ἀμήν.

Τὴν π. Κυριακὴν ἐπῆγα εἰς τὸ Βασιλικὸν (ἱερατεῖον), ὅπου ἔδωκε μίαν παιδικὴν ἐφορτὴν ἡ «Πρόδοξος». Τί ὥραία ποῦ ἦτο! Ἐνα σωρὸ ἐξυπνα καὶ ζωηρὰ παιδιάρια, ἔπαιζαν δύο κωμωδίας,—μίαν γαλλικὴν καὶ μίαν ἑλληνικὴν,—εἶπαν τετραστιχὰ τοῦ ρεπόρτερ τῶν «Παναθηναίων», ἐπίτηδες γραμμένα διὰ τὴν περίστασιν, καὶ ἀναπαρέστησαν ἓνα χωριότιμον πανηγύρι, μὲ τράταν καὶ με συρτόν. Ἄλλ' ἡ μεγαλύτερα ἐπιτυχία ἦτο ἡ χαριτωμένη κωμωδία «Ἡ Κυρία Παστακρέμα», τὴν ὅποιαν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908. Εἰς αὐτὴν ἔλαβαν μέρος : ἡ δις Ἑλένη Παπαδοπούλου, ὡς Παστακρέμα, αἱ μικραὶ Λ. Ἰατρίδου καὶ Ζ. Μελά, καὶ οἱ μικροὶ Στέφανος Καλλιγᾶς, Ἀλέξ. καὶ Λεάνδρος Μελάς. Ἐπαιζαν δὲ ὠραϊότατα καὶ κατεχειροκροτήθησαν, πρὸ πάντων ὁ μικρός Καλλιγᾶς, ποῦ ἔκαμε τὸν Ἀντιδόχον. Ἡ ὥραία ἐφορτὴ θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα. Σὰς συνιστᾷ νὰ πατε.

Ἰωαννῶν τοῦ Καλλιέχρον, αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν μὲ βαρύνουν διόλου καὶ βεβαίως δὲν ἔχουν αὐτὸς ὁ λόγος ποῦ δὲν ἀπήντησα εἰς τὰς δύο τελευταίας σου. Δὲν σὰς εἶπα τόσες φορές, ὅτι ὁ γῆρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει πάντοτε νὰ ἀπαντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς; Τὸ εὐτύχημα εἶνε ποῦ δὲν δυσαρεστεῖσαι κ' ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ γράφῃς—πρὸςμεγάλην μου χαρὰν.

Ἀκριβῶς δι' αὐτό, Ἐπαύωτε Πιεύς, ἐπειδὴ εἰς μίαν ἐπιστολήν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μοῦ ἐκφράσῃς ὅλην σου τὴν ἀγάπην, νὰ μοῦ

πῇ ὅλα ὅσα ἔχεις, πρέπει... νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἅμα σέβωμαι καὶ ἀγαπῶμαι πάρα πολὺ ἓνα πρόσωπον, δὲν πρέπει νὰ τῷ γράφωμεν διόλου!..

Ὁ Φλοῖος τῆς Θαλάσσης μοῦ γράφει : «Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον σου ἀνέγνωσα τὴν λαμπρὰν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν περὶ τῆς 25ης Μαρτίου, κρίνω δὲ περιττὸν νὰ σοῦ εἰπω, ὅτι εἰς κανέν τῶν κυκλοφορούντων περιοδικῶν, τὰ ὅποια πρὸς τοῦτο ἠγόρασα, δὲν ἀπήντησα παρομοίαν.» Ἀ, ὅσο γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, τὸ καυχώμαι : Εἰς κανέν ἄλλο περιοδικὸν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὕρῃ κανεῖς ὅλην σὰν τῆς Διαπλάσεως...

Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὠραϊότατα μοῦ περιγράφει τὴν ἐκδρομὴν σας. Νὰ ἔγραψες μόνον λιγάκι καθαρότερα!.. Τί σέγειν ἔχει ἡ Εὐφημος Μνεῖα μὲ τὸ βραβεῖον τῶν Εὐσέμων; Μὴν ἐρωτᾷς διὰ τὸ Ἀθρόον; Εἰς τὸ Ἀθρόον δὲν λογαριάζεται. Τὰ δὲ Εὐσημα εἶνε πάντοτε... Εὐσημα. Ὅπου βλέπεις καὶ σοῦ σημειῶν, νὰ τὰ γράφῃς εἰς τὸν κατάλογόν σου καὶ νὰ τὰ προσθέτῃς.

Ἀληθεῖα, Νηρηῖς, εἶνε ἀκατανόητον πῶς μερικοὶ καὶ μερικά ἔχουν τὸ θάρρος νὰ φλυαροῦν εἰς τὰ κονσέρτα, τὴν ὥραν ποῦ παίζεται ἡ ὑψηλότερα μουσικὴ, τὴν ὥραν ποῦ σὺ κρατεῖς καὶ τὴν ἀναπνοὴν σου. Δὲν τὴν ἐννοοῦν, ἔστω. Δὲν εἰσέχουν ὅμως ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τοῖς ἐπιβάλλει νὰ σωπαίνων χάριν τῶν ἄλλων;—Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἄρεσε πολὺ.

«Ὅταν διαβάζω τὴν Ἀλληλογραφίαν σου, —μοῦ γράφει ἡ Κραυγὴ Νίκης,—νομίζω πῶς εὐρίσκομαι εἰς ἓνα σαλόνι. Εἰς τὸν καναπέ κάθεται σύ, οἱ δὲ συνομιλεῖται, οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὁλόγυρα εἰς τὰ καθίσματα. Πάντοτε δὲ σὺ ἔχεις τὸν λόγον...» Ὅχι δά! πολὺ συχνὰ τὸν ἔχετε καὶ σεις. Νά, τώρα δὲν ὁμιλεῖς ἀπὸ τὸ καθίσμα σου σύ; Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Πλοῦτος Νέμε. Ἡ περιγραφή τῆς πυρκαϊᾶς ὠραϊοτάτη. Τί φοβερὸν, ἀληθεῖα, καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα θὰ ἦτο ἐκατόν σπῖτια καίμενα εἰς διάστημα τεσσάρων ὥρῶν! Ἀλλὰ περὶ ἑνὸς πράγμα νὰ γίνωνται ἀκόμη εἰς τὴν πόλιν σας τόσον μεγάλα πυρκαϊά. Ἀκόμη οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔβαλαν γινώσκιν;

Χάρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, Παπάκι μου. Προσπάθησε τώρα νὰ δουλέψῃς, νὰ λύνης πῖο πολλὰς Ἀσκήσεις καὶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Ὅρατα διαλέξῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἀφοῦ ὅταν ἦταν μικρά, τὴν ἀγάπην σου σ' ἔλεγον παπάκι.

Νὰ καὶ ἄλλη ποῦ θὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ καθίσμα τῆς—στὸ «σαλόνι» τῆς Κραυγῆς Νίκης,—καὶ θὰ λάθῃ τὸν λόγον. Εἶναι ἡ Ἐξορίστος Ἀνθίς, ἡτις μοῦ ἐλθέει πῶς τὴν ὠρέλῃσεν ἡ γνωριμία μου, ἀπὸ τὴν πολὺν τρυφὴν τῆς ἡλικίας ἀφ' ἧς μὲ γνωρίζει. Καὶ εἰς τὸ τέλος λέγει : «...Ἀπὸ τότε ἐγὼ φαντασθὲν ὅτι ὅλοι οἱ συνομιλεῖται γνωρίζομεθα, ὅτι εἴμεθα φίλοι, παιδιὰ σου, καὶ ὅτι ὅλην τὴν ἐβδομάδα ζῶμεν χωριστά, ἀλλὰ μόνον τὸ Σάββατον βλέπομεθα ὅλοι, καὶ ἡ γλυκεῖα φωνή σου μὰς διδάσκει, μὰς συμβουλεύει, μὰς τέρπει. Ὁ, ναι, προσφιλὲς μου Διάπλασις, εἶνε ἱερὸς ὁ δεσμός ποῦ μὰς συνδέει!»

Ὅραται ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : Νέλικε, Ἑλληνικὴ Λέξη, Κρητικοπούλα καὶ Σκληρὴ Σιλαβία.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Ὁ εὐφύης ἀνέστη» τοῦ Παμφίλου—«Ὁ σταυρωμένος» τῆς Κρητικοπούλας (ἀλλὰ ἐλήφθη ἀργά)—«Πατρίδα» τοῦ Φοίβου—Ἀπόλλωνος—«Ἀλυσούλα» τῆς Ἐξορίστου Ἀνθίδος—«Ἀνάνη» τῆς Γαυδίας—«Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀρακαίου» τῆς Νηρηῖδος—«Ἐκεῖ» τῆς Ταυγαρέλλας—«Μυθ

ἄλλο ἔργα...) Ἡρώδης τοῦ 21 (ἔστειλα ἐκ νέου): Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο (πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν ἐξοχήν;) Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ γράφει μου τώρα!) Ἰδιότροπον Σανθούλαν (τὸ διετίδασα· θὰ γίνουν καὶ ἑλληνικά αεροπλάνα, μὴν ἀμφιδάλλης!) Πρίγκιπα τοῦ Βυζαντίου (βραβεῖον ἔστειλα·) Λωδοναῖον (λεῦκωμα, λυσόχαρτον καὶ βραβεῖον ἔστειλα·) Χάμι (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Φ. Μουχτ. (τότε ἦτο μὲν δεκαεξαετιδὸς, ἀλλὰ δεκαπενθήμερος·) Βασίλισσαν τῆς Κύπρου (βραβεῖον ἔστειλα·) Φίλεργον Χελιδόνα (ἦτο λάθος, τὸ ὅποιον διορθῶναι εἰς τὰς σημερινὰς ἐγκρίσεις ψευδωνύμων·) Σωφραζέτιαν (ἔστειλα·) Μικρὸν Ἀργοναύτην, Παμφῶς, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατρεῖς: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἑπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Μαΐου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Ἱθαφίᾳ μὲς εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

179. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε τραυτικὸν κοινότατον, Ἀπλούς τις ἀριθμὸς τὸ δεύτερόν μου. Τὸ τρίτον κομωδία ἀριστοφάνειος, Καὶ μέγας ποταμὸς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάνη ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῶν Βαλκανίων

180. Στοιχειόγραφος

Ἑ.μ.α. νησί Ἑλληνικὸ
Μικρὸ-μικρὸ καὶ θελκτικόν.
Ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς,
Βουνὸ θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάνη ἐπὶ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

181. Μεταγραμματισμὸς

Πτηνοῦ λευκοῦ κι' ὠραίου
Τὴν μέσσην ἂν ἀλλάξῃς,
Εἰς τὴν Γεωμετρίαν
Ἀμέσως νὰ κυττάξῃς.

Ἐστάνη ἐπὶ τοῦ Μακεδόνος

182. Δημῶδες Αἶνιγμα

Μαυρονυχᾶτο
Μακρινουράτο
Τῆς γῆς βρονταεῖ
Τὸ δικὸν λέει.

Ἐστάνη ἐπὶ Μεγαλῇ Α. Τρίκκα

183. Τρίγωνον

1. Τῆς πατρίδος εἶνε φύλαξ
Ὑπερασπιστὴς τὸ πρῶτον.
2. Ἔρχεται εἰς τὸν καθένα
Αἰφνιδίως ἀπὸ κρότον.
3. Μόλις λίγο πλησιάζῃς,
Τριαντάφυλλα μυρίζει.
4. Ὡς προφήτην ὁ καθένας
Βέβαια θὰ τὸν γνωρίζῃ.
5. Ἐνὸς ἄρθρου ἐδῶ θὰ βάλῃς
Τὴν ὁρβὴν αἰτιακὴν.
6. Καὶ ἐδῶ ἀντωνυμίαν
Κάποιαν, ἀναφορικὴν.
7. Ἄν τὸ ἔδδομον ζητήσῃς
Γράμμα εἶνε καὶ δηλώνει
Πῶς τὸ σχῆμα τελειώνει.

Ἐστάνη ἐπὶ Βασιλείου Μπαμτζα

184. Δικτυωτὸν

***** = Κατάδικος τοῦ Ἀδου.
***** = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
***** = Πολίχνη τῆς Ἀττικῆς.
***** = Δοχεῖον.

Ἐστάνη ἐπὶ τῆς Φλογίρας τοῦ Βασιλεῖ

185-189. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κίτῳθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ροφός, ράκος, λάθος, Τάρος, νόσος.

Ἐστάνη ἐπὶ τοῦ Καπετὰν Φασαβία

190. Φωνηεντόλιπον

ν - τ γ - π - π - π - τ - ν

Ἐστάνη ἐπὶ τοῦ Ζήτω ἢ Ἐνωσις

191. Γρίφος

Η Ν
Τ ς

Ἐστάνη ἀπὸ τὸ Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7

65. Ροδάκινα (ρόδα κοινά.) — 66. Μίνως (μῆν, ὄς.) — 67. Ἀστρόν — ἄντρον.

68. ΠΙΘΗΚΟΣ

ΑΡΙΑΔΗΗ

ΗΣΙΟΔΟΣ

ΑΡΠΑΛΟΣ

ΑΙΜΑΣΣΩ

ΣΟΛΟΜΩΝ

ΣΤΑΦΥΛΗ

70. Εὐπροσήγορος

γίνον. (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἀπὸ τὸ μεσαῖον

Ε, κατέρχεται εἰς τὸ δεύτερον Υ καὶ κάμνει

τὸν γύρον τοῦ σχήματος.) — 71. ΒΡΑΣΙ-

ΔΑΣ - ΒΑΤΡΑΧΟΣ (Βοῦς, Ρακίνας, Ἀν-

ταῖος, Σπάρτη, Ἰορδάνης, Δυστοχίς, Ἀ-

γροῦλος, Σοφοκλῆς.) — 72. Τὰ καλὰ κόποις

κτώνται. — 73. Καὶ ὁ ἥλιος ἔχει τὰς κηλίδας

αὐτοῦ. — 74. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ

ἀσθενής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω ταχυδρομικά δελτάρια μὲ δεσποινίδας. Π διεύθυνσίς μου: Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, Poste Restante Ἀθήνας. (1Α' 70)

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοίωμα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χαρτοῦ, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, Ἀθήνας.

Ἐστάνη ἐπὶ Βασιλείου Μπαμτζα

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὁδὸς Ἀώρου 8α
Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ
ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 153]

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Μ. Κωνσταντινίδης, Χ. Σούλης, Ἐνας χωρὶς ἐπογραφὴν (17, 18) Μαρία Ἀδμυρῶν, Χαρίκλεια Β. Κουδούνου, Β. Νεόφυτος, Φραγ. Ἀντ. Τουλῆς, Γ. Ν. Σκάδης, Πίπης Α. Κουρουκλῆς (16) Π. Πλάτων, Πολυξένη Μ. Ἀργυρίου (16, 17), Καλλιόγα Μαλλιαγοῦ, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Βασιλικὴ Κανέλλη, Μ. Ἀλιανός, Χρυσὸ Παγώνη, Ἀθ. Β. Σάγκριας, Π. Χριστοφορίδης, Ἑλλη Ἑμ. Μίμια (16-17), Ἐλισάβετ Σπ. Κανέλλη (16) Πλ. Σπ. Κανέλλη (16-17).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κούλα Πρ. Κατσιμαντῆ, Α. Κατσιμαντῆ, Ν. Η. Ἰωάννης, Ἀττικὴ Λάις, Εὐδ. Σ. Σουλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονοπούλου (16-17).

ΑΝΔΡΟΥ: Α. Μ. Λεοτοδῆς (16), Π. Α. Χρηστόπουλος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἐνας χωρὶς ἐπογραφὴν (16-17), Μαρίττα Ε. Γιαννοπούλου.

ΚΑΡΔΙΤΗΣΣ: Π. Χ. Γκιλῆς (16).

ΚΑΡΥΣΤΟΥ: Γ. Γ. Ταρσάτοπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Φράγκη, Ἀρ. Γ. Θεοχάρης.

ΚΕΦΕΛΛΑΔΗΝΙΑΣ: Λουκία Κ. Κυριακίτου, Ἀσπασία Ἀνδ. Παλαρινού.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Β. Α. Οἰκονομόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρμαστέρης.

ΛΑΥΡΙΟΥ: Ζωή Α. Σούλη, Καλλιόπη Γ. Νικολίτη.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Πρωτόπουλος, Σ. Γ. Δελμάτσος.

Θ. Σπ. Δημόπουλος, Β. Γ. Πολυχρονάκης, Γ. Β. Καλαμβουκίδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Γ. Χακαλίμης, Ἀντ. Γ. Παπαλεξανδρόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Φωφὸ Ν. Τόζου, Ἀργυρῇ Α. Σπουργίτου, Αἰκατερίνη Γ. Σπανοῦ, Μαρία Κ. Πικροδημήτρη, Ζωή Γ. Κονταρίνη, Ἑλλη Σαβίδου, Α. Ἀντωνάκοπουλος, Φωτ. Θεοδ. Χρ. Μουχτόπουλος.

ΤΡΙΠΟΔΕΩΣ: Σοφία Ν. Λαγοπάτη, Ἀθηνῶν Ἀλεξοπούλου, Πίττα Ἀγγελόπουλου, Ταγγαρίλα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἑλένη-Μαργαρίτα Μ. Ἐβερ, Γ. Γ. Τζιάνης, Ν. Κ. Βαμβακούλας, Γ. Κ. Βαμβακούλας, Σίμη Α. Λουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἰωάννα Γ. Μιρμηγκά, Ἀσπρὸς Κόμας, Κ. Γ. Βεττιδῆς, Χ. Γ. Παπῆς, Γεώργιος Ν. Κορώνης (16-17), Ἀναστασία Ν. Κλοπῆ, Μαρίκα Π. Βαλκῶν.

ΒΑΡΝΗΣ: Α. Ο. Παπαδόπουλος.

ΒΙΡΚΕΤ - ΕΛ - ΣΑΜΠ: Τούλα Γ. Πολυταγίδου (16-17) Ἀντ. Γ. Πολυταγίδης (16-17).

ΕΛΦΑΖΙΚΙΟΥ: Αἰκατερίνη Βαρουδῆ.

ΚΥΠΡΟΛΕΩΣ: Μαρία Λοκίλλη, Κάμεν, Σολφῆ.

ΛΟΖΑΝΗΣ: Ἀμρ. Τζίφος.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Θ. Γ. Κυριακίδης.

ΠΟΡΤ - ΣΑΪΓΑ: Βασίλισσα τῆς Κύπρου (16), Γ. Φανῆς (16) Γ. Χαλαμουντῆς, Α. Χαλαμουντῆς.

ΡΑΜΑΔΙΟΥ: Γαβριέλλα Κ. Μαυράκη.

ΣΜΥΡΝΗΣ: Γ. Λομβάρδος (16) Τάνης Σκίπης, Μαρίκα Θ. Νικολάδου (16).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρβὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς τοῖς: ΚΑΔΕΡΓΑ ΜΑΛΔΙΑΤΡΟΥ ἐν Ἀθῆναις, ΤΑΚΗΣ ΞΙΠΗΝΣ ἐν Σμύρνῃ, ΒΑΣΙΛ. Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ, μαθητὴς Γυμνασίου ἐν Ναυπλίῳ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἑξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκάστος. Ὅλοι ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Πλεονάζουν δρ. 2,20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστελλαντες ἀνευ δεκαλήπου τὴν λύσιν δι' ἀναγράφοντα, οὗτε οἱ ἀποστελλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλήπου. (Γραμματόσημον ὁδομακρικὸν 10 παρὰς ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅτε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰς).